

Bemærkninger til lovforslaget

De nugældende regler om overformyndieriet findes navnlig i loven af 26. maj 1868 om forvaltning af umyndiges midler med senere ændringer i love nr. 28 af 9. marts 1887, nr. 11 af 10. februar 1888, nr. 43 af 1. april 1889, nr. 99 af 10. april 1895 og nr. 142 af 14. april 1920.

Loven af 26. maj 1868, som trådte i kraft den 1. april 1869, etablerede så at sige overformyndieriet fra nyt, idet de hidtidige overformyndier udenfor København samledes under eet og henlagdes under overformyndieren for København. Det udenbys overformyndieri skulle dog bestyres som en særlig afdeling, indtil andet måtte blive bestemt ved lov.

Ved sammenlægningen af overformyndierne udenfor København opnåedes som et meget betydningsfuldt fremskridt, at de kontante midler — på samme måde som det allerede var tilfældet før 1. april 1869 for Københavns overformynderi's vedkommende — blev undergivet en massebestyrelse. Tidligere havde umyndiges midler udenfor København været anbragt særskilt for den enkelte umyndige, hvilket af og til gav anledning til tab og i hvert fald medførte en yderst besværlig forretningsgang, idet der, når en person ved opnåelse af myndighed skulle have udbetalt sin kapital, enten måtte ske hel eller delvis opsigelse af det pantebrev, hvori kapitalen var anbragt, eller findes en anden umyndig, hvis kapital kunne indskydes i pantet i stedet for den førstnævntes.

Som et andet vigtigt fremskridt opnåedes det, at der gennem overformyndieriets opsparring kunne dannes en reservefond til sikkerhed også mod tab af udenbys midler. Statskassen påtog sig endvidere et subsidiært ansvar for tab af massebestyrelse midler.

Loven af 1868 har med hensyn til fordelene ved massebestyrelsen, sikkerheden for midlerne og den gode forrentning af disse vist sig fuldt ud at svare til forventningerne. Ingen umyndig har i den tid, loven har været gældende, lidt tab af sine massebestyrelse midler, og statskassens ansvar er aldrig blevet aktuelt. Renten til kontohaverne har aldrig udgjort mindre end 4 pct. årlig.

Derimod er tiden og udviklingen selvsagt

på forskellige andre punkter løbet fra loven af 1868.

Loven kom til eksistens på et tidspunkt, da overformyndieriet på det nærmeste havde eneret til bestyrelse af de 2 grupper af midler, hvis forvaltning altid har udgjort overformyndieriets hovedopgave, nemlig 1) umyndiges ikke båndlagte midler og 2) båndlagte midler, såvel umyndiges som myndiges.

For de umyndiges midler var eneretten næsten fuldstændig. Dog antoges det, at en giver gyldigt kunne knytte det vilkår til sin gave til en umyndig, at gaven ikke skulle inddrages under overformyndieriets bestyrelse. Endvidere var der i lovens § 11 gjort en undtagelse, hvorefter en arvelader havde adgang til at bestemme, at de midler, han efterlod en umyndig, ikke skulle indsættes i overformyndieriet, men bestyres af en af arveladeren valgt værge. Endelig undtoges ved lovens § 12 midler, der er sikret ved tinglyst skifteekstrakt, fra indsættelse i overformyndieriet. Retsreglerne på disse punkter er i det væsentlige de samme nu. Der er dog i enkelte specielle love, navnlig ulykkesforsikringslovens § 38, givet hjemmel til at lade visse arter af umyndiges midler bestyre på anden måde end i overformyndieriet.

For de båndlagte midlers vedkommende, som allerede i 1868 udgjorde hovedparten af overformyndieriets kapitaler, er forholdene imidlertid stærkt ændrede, idet overformyndieriet nu må konkurrere med andre forvaltningsinstituter, der varetager lignende opgaver, og som i de senere år har været i stærk vækst.

Konkurrencen med disse andre forvaltningsinstituter har nødvendigvis medført forandringer i overformyndieriets forretningsgang. Loven af 1868 går ud fra, at der fra kontohaverne kun stilles yderst beskedne krav om betjening fra overformyndierets side, og loven forudsætter derfor, at en meget simpel og følgelig billig administration er tilstrækkelig. Kontohaverne formodes at være tilfredsstillende betjent derved, at de selv kan hente renter og kapitaler i juni og december terminer, enten i overformyndierets kassererkontor eller i den stedlige skifteret. Disse forudsætninger har ikke kunnet holde stik, dels fordi de konkurrerende forvaltningsinstituter i høj grad lægger vægt på